

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **H. T. M. N.,**
zastoupené advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1,
proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20.1.2017 č.j. MV-158498-4/SO-2016

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20.1.2017 č.j. MV-158498-4/SO-2016 a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24.6.2016 č.j. OAM-16884-19/TP-2015 se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Petra Václavka.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 6. 2016 č.j. OAM-16884-19/TP-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastaveno řízení ve věci žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že dne 24. 9. 2015 podala žalobkyně správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále též jen „předmětná žádost“) dle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Z materiálů cizinecké evidence a z předložených dokladů správní orgán I. stupně zjistil, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie na základě § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je matkou nezletilého H. H. N., narozeného 15. 3. 2009, státního občana České republiky. Dle správního orgánu I. stupně se tudíž na žalobkyni nevztahuje hlava IV zákona o pobytu cizinců, podle níž byla předmětná žádost podána, a předmětnou žádost bylo tudíž nutno považovat za zjevně právně nepřipustné podání. Správní orgán I. stupně proto usnesením ze dne 24. 6. 2016 č.j. OAM-16884-19/TP-2015 řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 7. 7. 2016 včasné blanketní odvolání, v němž uvedla, že jej odůvodní ve lhůtě 15 dnů. Žalobkyně byla následně správním orgánem I. stupně vyzvána k odstranění vad odvolání výzvou č.j. OAM-16884-21/TP-2015, která byla zástupci žalobkyně doručena dne 21. 11. 2016.
4. Žalovaná následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázala na § 89 odst. 2 správního řádu a konstatovala, že ačkoliv správní orgán I. stupně žalobkyni vyzval k doplnění odvolání a stanovil jí k tomu lhůtu 3 dnů, žalobkyně podané odvolání ve stanovené lhůtě (a ani do dne vydání napadeného rozhodnutí) nedoplnila. Jelikož v (blanketním) odvolání neuvedla konkrétní námitky, postupovala žalovaná dle § 82 odst. 2 správního řádu a přezkoumala správnost prvostupňového rozhodnutí z hlediska souladu tohoto rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Přitom se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, který vyhodnotil předmětnou žádost o povolení k trvalému pobytu podanou dle § 68 zákona o pobytu cizinců jako zjevně právně nepřipustnou ve smyslu § 45 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně podala žádost, u níž bylo po seznámení se s jejím obsahem na první pohled zřejmé, že jí nelze v důsledku příslušné právní úpravy vyhovět. Podle § 65 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že ustanovení této hlavy (tj. hlavy IV.) se nevztahuje na občana Evropské unie a s výjimkou § 83 až 85 na jeho rodinného příslušníka. Z uvedeného důvodu se ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, které do hlavy IV spadá a podle něhož byla předmětná žádost podána, na žalobkyni nevztahuje.
5. Žalobkyně v předmětné žádosti uvedla, že je matkou nezletilého H. H. N., státního příslušníka České republiky, z čehož bylo zřejmé, že § 68 zákona o pobytu cizinců nelze na její případ aplikovat, neboť má na území České republiky postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. Předmětná žádost je proto neprojednatelná, a tudíž zjevně právně nepřipustná. Dokud bude mít syn žalobkyně postavení občana České republiky, bude mít žalobkyně vždy postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V důsledku získání občanství České republiky ze strany syna žalobkyně se pobytové oprávnění žalobkyně řídí podmínkami upravenými v ustanoveních hlavy IVa zákona o pobytu cizinců, která se týká

pobytu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků na území České republiky, nikoliv hlavy IV téhož zákona. Žalobkyně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka Evropské unie nepodala, neboť samotné formuláře uvedených žádostí jsou zcela zřetelně odlišné a s ohledem na zásadu dispoziční nemůže sám správní orgán změnit předmět řízení a rozhodovat o žádosti, která nebyla účastníkem řízení podána.

6. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V žalobě shrnula průběh správního řízení a následně uvedla, že primární pochybení ve vztahu k zákonnosti napadeného rozhodnutí spočívá v tom, že žalovaná nijak nerefletovala na doplnění odvolání, které žalobkyně podala dne 25.11.2016 a které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 1. 12. 2016, tedy ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Nepostoupení odvolání nadřízenému správnímu orgánu způsobilo nepřekoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná se nijak nevypořádala s odvolacími námitkami žalobkyně. Správní orgány tím porušily ustanovení § 68 odst. 3, § 88 odst. 1 a § 89 odst. 2 správního řádu. Vázání okamžiku doručení doplněného odvolání na moment, kdy se s ním seznámí konkrétní zpracovatel odvolacího rozhodnutí, postrádá zákonnou oporu, neboť včasnost odvolání je třeba posuzovat na základě okamžiku, kdy správnímu orgánu došlo. Nezbytným předpokladem řádného posouzení odvolacích námitek je jejich znalost; postup, kdy správní orgán o odvolání rozhodne pouze v obecné rovině, aniž by měl představu o konkrétních odvolacích námitkách, je v rozporu se zákonem.
7. V doplněném odvolání žalobkyně především namítala, že splnila všechny náležitosti k vydání povolení k trvalému pobytu, přičemž samotná skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nemůže vést k zastavení řízení o předmětné žádosti. Naopak skutečnost, že již sedm let pečuje o své nezletilé dítě, které je občanem České republiky, by měla hrát při posuzování její žádosti kladnou roli. Další její odvolací námitka pak směřovala proti nesprávnému postupu správního orgánu I. stupně, který nebyl oprávněn zastavit řízení o předmětné žádosti. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu je dle judikatury a správní praxe možno aplikovat pouze v případě, kdy je nepřípustnost podání zjevná přímo z daného podání, a není tak nutné provádět další šetření či dokazování. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008 č.j. 2 As 74/2007 – 55 a komentář ke správnímu řádu. V případě předmětné žádosti se o zjevnou nepřípustnost žádosti nejednalo. Jednalo se o běžnou žádost a nemožnost jí vyhovět bylo nutno dovodit až na základě následného prověřování uvedených skutečností, tedy především vyjasnění aktuálního pobytového statusu žalobkyně. Správní orgán I. stupně musel v řízení provádět dokazování, resp. zjišťovat pro rozhodnutí ve věci podstatné okolnosti, a nemohl tedy učinit zjištění o zjevné právní nepřípustnosti čistě na základě předmětné žádosti. Správní orgán I. stupně také vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti a prováděl i její lustraci. Žalobkyně považuje za absurdní, aby řízení zahájené 24. 9. 2015 bylo po více než roce zastaveno pro zjevnou právní nepřípustnost žádosti. Má za to, že postup správních orgánů byl nejen v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, ale též s § 9 správního řádu, neboť účelem správního řízení je vydání rozhodnutí ve věci samé a nikoliv bezdůvodné zastavení řízení bez meritorního rozhodnutí.
8. Ve vyjádření k žalobě žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl, přičemž se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací uvedenou ve správních rozhodnutích. K námitce žalobkyně stran nereflextování doplnění odvolání uvedla, že správní orgán I. stupně

skutečně pochybil, když žalované nepostoupil kompletní spisový materiál. Žalovaná je přesvědčena, že důvod pro zastavení řízení uvedený v § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu byl v daném případě naplněn a v napadeném rozhodnutí byl také přezkoumatelným způsobem odůvodněn. Ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců nebylo možné na případ žalobkyně aplikovat, neboť tato má na území České republiky postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. Předmětná žádost byla proto neprojednatelná. Dokud bude mít syn žalobkyně postavení občana České republiky, bude mít žalobkyně vždy postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná zopakovala argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodala, že případ žalobkyně je specifický tím, že předmětná žádost je z uvedených důvodů neprojednatelná, avšak nelze ji ani zamítnout z důvodů uvedených v § 75 zákona o pobytu cizinců, neboť zde není uvedena jako důvod zamítnutí skutečnost, že cizinec má postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. Jediným možným řešením tak bylo řízení usnesením zastavit.

9. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
10. Podle § 4 odst. 1 správního řádu veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.
11. Podle § 37 odst. 1 správního řádu podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.
12. Podle § 45 odst. 3 správního řádu žádost nesmí být zjevně právně nepřipustná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví (§ 66). Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni.
13. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.
14. Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.
15. Podle § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.
16. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Nelze než přisvědčit žalobkyni, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádala s jejími odvolacími námitkami. Konstatování žalované obsažené

v napadeném rozhodnutí, že žalobkyně odvolání ve stanovené lhůtě (a ani do dne vydání napadeného rozhodnutí) nedoplnila, se nezakládá na pravdě. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně blanketní odvolání doplnila podáním ze dne 25.11.2016, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 30.11.2016. Jak žalovaná sama připustila ve vyjádření k žalobě, správní orgán I. stupně v dané věci pochybil, protože jí doplnění odvolání vůbec nepředložil. Žalovaná tedy neměla při rozhodování v dané věci doplnění odvolání obsahující konkrétní odvolací námitky žalobkyně vůbec k dispozici, přestože se již téměř dva měsíce nacházelo v dispozici správního orgánu I. stupně. Napadené rozhodnutí v důsledku uvedeného pochybení správního orgánu I. stupně v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu zcela postrádá vypořádání konkrétních odvolacích námitek žalobkyně, a je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.r.s.).

18. Nejvyšší správní soud v minulosti k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí opakovaně judikoval, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Ústavní soud v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak podle Ústavního soudu nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 29.3.2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
19. Soud shledal opodstatněnou též námitku žalobkyně, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro postup dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, tj. pro zastavení řízení o předmětné žádosti pro její zjevnou právní nepřípustnost. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2014 č.j. 4 As 164/2013 – 45, *„(k)líčový je přitom výklad onoho pojmu ‘zjevná právní nepřípustnost’. Interpretaci tohoto zákonného obratu se Nejvyšší správní soud věnoval již ve více svých rozhodnutích, přičemž uvedl, že za zjevně právně nepřípustnou [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004] je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování“* (srov. rozsudek 2 As 74/2007 ze dne 7. 5. 2008; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou přístupná na www.nssoud.cz). *Za zjevně právně nepřípustnou žádost ve smyslu ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu, podle něhož odvolací orgán řízení zastaví, je tak možné považovat jen podání žádající provedení něčeho, co není právně možné nebo k čemu není žadatel vůbec oprávněn.“* V témže rozsudku pak Nejvyšší správní soud s odkazem na rozsudek ze dne 22. 1. 2014 č.j. 3 Ads 9/2013 – 51 uvedl, že *„zjevná právní nepřípustnost žádosti musí být zřejmá již na první pohled a k tomuto závěru nelze dospět teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. V této souvislosti je však třeba vytknout, že ono další dokazování či zjišťování se týká meritorního posuzování věci a vyhodnocení přiložených*

podkladů k žádosti, nikoli ověřování splnění základních procesních podmínek pro vedení řízení. Zjištění, zda řízení nebrání právní překážka, nelze považovat za zapovězené dokazování či zjišťování. Naopak, zdejší soud považuje za zcela logické a samozřejmé, že je povinností správního orgánu tyto záležitosti zkoumat. Důvod mj. tkví též v hospodárnosti správního řízení, protože by nebylo účelné vést řízení, v němž by byly řešeny již rozhodnuté záležitosti. Zároveň je zřejmé, že v rámci posouzení žádosti z hlediska její zjevné právní nepřipustnosti musí správní orgán činit určité kroky, které potvrdí správnost takového rozhodnutí. V opačném případě by se jeho rozhodnutí blížilo svévoli. Musí však postupovat velmi obezřetně a nepřesáhnout mez dovoleného ověřování procesních podmínek.“

20. Soudu není zřejmé, z jakého důvodu správní orgán I. stupně usnesením ze dne 9. 11. 2015 č.j. OAM-16884-10/TP-2015 vyzýval žalobkyni k odstranění vad předmětné žádosti, konkrétně k předložení dokladů o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, jestliže považoval předmětnou žádost za zjevně právně nepřipustnou. Má-li být řízení zastaveno pro zjevnou právní nepřipustnost žádosti, nelze žadatele vyzývat k doplnění žádosti o cokoli jiného, než co může sloužit k ověření základních procesních podmínek pro vedení řízení, neboť jakékoliv jiné doplnění žádosti by stejně nemohlo výsledek řízení nijak ovlivnit. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu je aplikovatelné pouze tehdy, je-li právní nepřipustnost žádosti skutečně zjevná již po prvním seznámení se s obsahem dané žádosti. V posuzovaném případě tomu tak zjevně nebylo, jak je ostatně zřejmé i z postupu správního orgánu I. stupně spočívajícího ve výzvě k odstranění vad předmětné žádosti a vedení řízení o žádosti po dobu celkem 9 měsíců. Soud považuje za nepřijatelné, aby správní orgán rozhodl o zastavení řízení z důvodu zjevné právní nepřipustnosti žádosti až po 9 měsících po jejím podání. Již tato skutečnost prokazuje, že se nejednalo o žádost, která by byla *zjevně* právně nepřipustná.
21. Povinností správního orgánu plynoucí z § 37 odst. 1 správního řádu je posuzovat každé podání podle jeho obsahu a nikoliv podle jeho formy. Žalobkyně v předmětné žádosti nikde neuvedla, že žádá o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Nebylo ani její povinností, aby v předmětné žádosti uváděla, podle jakého ustanovení zákona žádost podává. Podala žádost o povolení k trvalému pobytu, což jako cizinka byla oprávněna učinit. Zároveň nelze tvrdit, že by žádala o něco, co není právně možné (udělení povolení cizinci k trvalému pobytu na území České republiky zákon o pobytu cizinců nepochybně umožňuje). Žalobkyně v předmětné žádosti (bod 15) uvedla, že žádá o trvalý pobyt „po pěti letech“ (pobytu na území), a také v ní uvedla, že její syn H. H. N. je občanem České republiky, čímž jednoznačně vymezila předmět správního řízení. Je přitom zcela nerozhodné, formulář jaké barvy k podání předmětné žádosti použila.
22. Správní orgán I. stupně mohl a měl s ohledem na skutečný obsah předmětné žádosti tuto žádost posoudit jako žádost o povolení k trvalému pobytu podanou rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Pokud měl za to, že by žalobkyně měla k podání žádosti o trvalý pobyt použít jiný formulář, měl ji k tomu v souladu se zásadou vstřícnosti zakotvenou v § 4 odst. 1 správního řádu s patřičným poučením vyzvat. Nic z toho však neučinil a namísto toho předmětnou žádost po mnoha měsících zamítl jako zjevně právně nepřipustnou. Žalovaná pak napadeným rozhodnutím jeho nezákonné počínání aprobovala. Postup správních orgánů obou stupňů v projednávané věci považuje soud za nepřipustný projev přepjatého formalismu, který nemá v demokratickém právním státě místo. Správní orgány by měly mít vždy na paměti, že veřejná správa je službou veřejnosti,

jak stanoví § 4 odst. 1 správního řádu. V posuzovaném případě byla tato základní zásada správního řízení ze strany správních orgánů obou stupňů ignorována.

23. Z popsanych důvodů soudu nezbylo než napadené rozhodnutí rozsudkem bez nařízení jednání zrušit, a to jednak pro nepřezkoumatelnost (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.), a dále též pro jeho nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) spočívající v posouzení předmětné žádosti jako zjevně právně nepřipustné. Jelikož stejnou vadou nezákonnosti je stíženo též prvostupňové rozhodnutí, soud dle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i toto rozhodnutí a v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
24. Ve druhém výroku tohoto rozsudku soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. přiznal žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobkyně advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za tyto úkony činí 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, tedy činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 30. ledna 2019

Mgr. Martin Kríž, v. r.
předseda senátu